ANTHONY MEREDITH

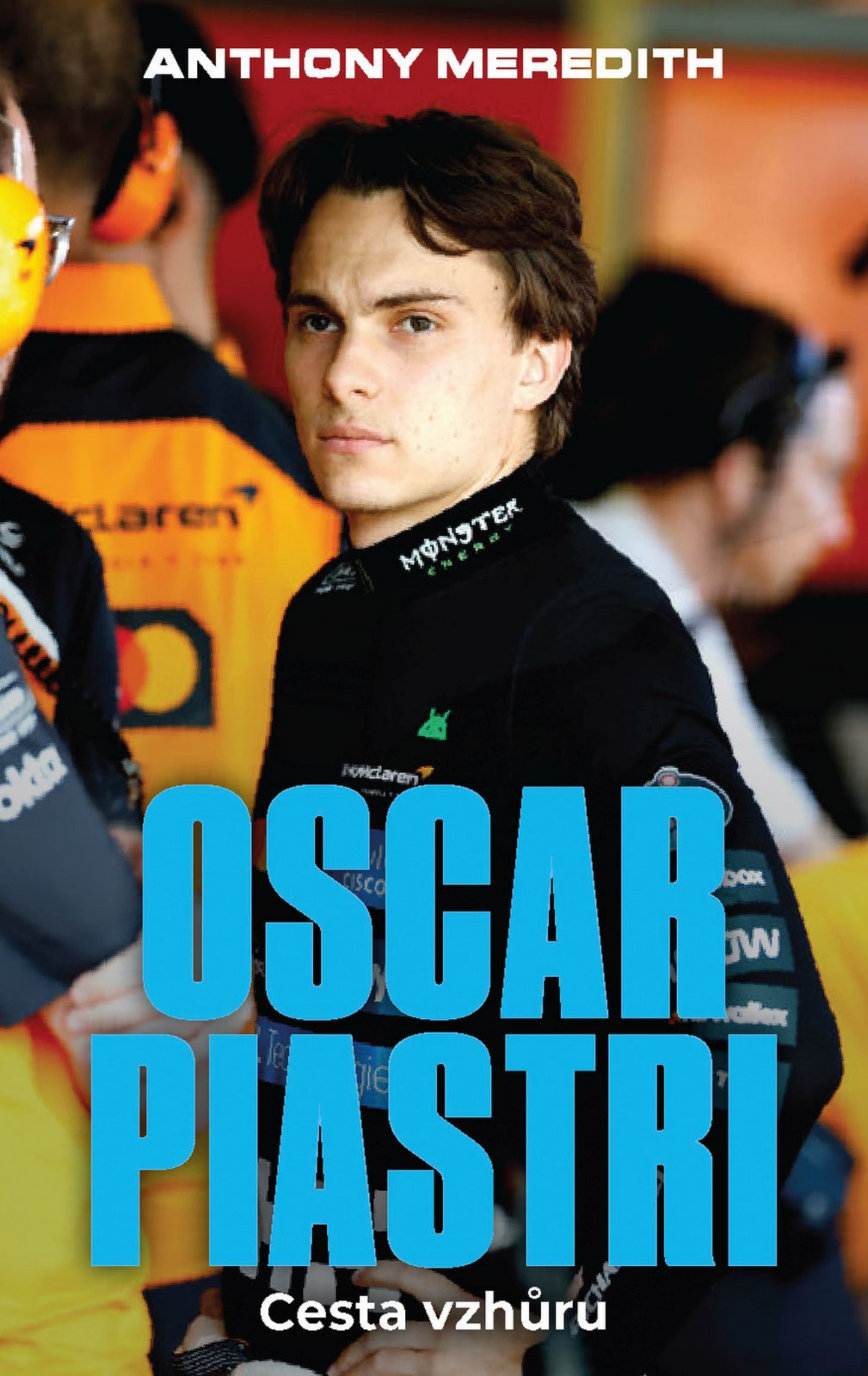

OSCAR PIASTRI

Cesta vzhůru

OSCAR PIASTRI

CESTA VZHŮRU

OSCAR PIASTRI

CESTA VZHŮRU

ANTHONY MEREDITH

slovart

Copyright © 2026 Anthony Meredith
Translation © Zuzana Bičíková, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Oscar Piastri: Cesta vzhůru
Z anglického originálu
Oscar Piastri. A Biography,
poprvé vydaného v roce 2026 nakladatelstvím Icon Books Ltd,
Omnibus Business Centre, 39–41 North Road, London N7 9DP,
přeložila Zuzana Bičíková
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
Oderská 333/5, 196 03 Praha 9 – Čakovice, v roce 2026
Editor Jiří Kettner
Jazyková redakce a korektury Lucie Maršíková
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1449-3
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz
info@slovart.cz

OBSAH

1	Melbourne 2025	7
2	Soutěživé dětství	13
3	Ambice stoupají	27
4	Dobrodružství na druhém konci světa	37
5	Škola jménem Arden	47
6	Triumf v Renault Eurocup	63
7	Formule 3 a covid-19	75
8	Trojnásobný šampion Alpine	91
9	Velká chvíle… svým způsobem	111
10	Nová kapitola s McLarenem	125
11	Mistrovský tým	141
12	Skvělá vítězná šňůra	155
13	Boj o titul pokračuje	163
14	Lídr šampionátu a pár zádrhelů	185
15	Velkorysý outsider	201

Poděkování 229

1 MELBOURNE 2025

Melbourne opět zchvátila fiesta. Blížila se Velká cena Austrálie a související promo jelo na plný plyn. Letos už startovní rošt postrádal Daniela Ricciarda, a tak se veškerá podpora místních fanoušků soustředila na mladého Oscara Piastriho, rodáka z Melbourne, jenž se narodil a vyrostl nedaleko okruhu Albert Park. Právě začínal jeho třetí rok v královně motorsportu. V loňském roce vyhrál své první dvě Grand Prix „Fantastický jezdec", rozplýval se Christian Horner z Red Bullu, „vše v jednom". Aby si McLaren svého nejnovějšího chráněnce pojistil, podepsal s Oscarem novou smlouvu s gigantickou roční odměnou, možná dokonce rovnající se 25 milionům dolarů jeho týmového kolegy Landa Norrise.

V Oscarovi dřímal velký marketingový potenciál. Se svou hladkou 23letou tváří by zapadl do kteréhokoli boy bandu. Navíc se uměl vyjadřovat a z jeho klidné fasády vyzařovalo tiché pobavení. Oscar měl přirozený talent říkat ty správné věci: „Jsem obrovsky nadšený, že zase závodím ve svém rodném městě, a doufám, že

před domácími zajedu dobrý výsledek. Je to vždycky takový malý svátek. Cítím od všech fenomenální podporu.“ Zároveň byl překvapivě sdílný v otázce osobních pocitů. Na dotaz, zda se vidí jako aspirant na titul mistra světa, neodpověděl falešnou skromností. „Samozřejmě mám prakticky ze všech stran dost tvrdou konkurenci, ale věřím, že bych se dokázal stát mistrem světa.“

Vzhledem k tomu, že formule 1 je jakousi nenasytnou bestií, která vždy čeká na nejnovější zprávy, aby je mohla pohltit, Oscar vyhověl nutnosti propagovat sám sebe. Přestože nebyl extrovert od přírody, rychle se učil a hladce přizpůsoboval. Během melbournské fiesty se ukázal v tom nejlepším světle.

V srdci města jste o Oscarovu tvář zakopávali snad na každém kroku. Na jedné křižovatce se ve společnosti Leclerca a Verstappena vítězně usmíval z obrovského muralu. Billboard za billboardem, ze všech stran zářil jeho skromný poloúsměv, jako dobrotivý Velký bratr ve slavné papájově oranžové barvě McLarenu. V melbournské hromadné dopravě běželo fantastické video: „Zdravím všechny cestující! Tady Oscar Piastri. Snad nic se nevyrovná řevu davu v melbournském Albert Parku a já se nemůžu dočkat, až se uvidíme na letošní Velké ceně Austrálie!“ Mezitím se jeho temperamentní nejstarší sestra Hattie, vycházející hvězda sociálních médií, dostala do širšího povědomí díky svému nejnovějšímu virálnímu videu na TikToku. Podělila se o to, kde všude při svých cestách po Melbourne narazila na tvář svého bratra.

Oscar měl také nabitý program s vystupováním na společenských akcích. Jeden ze sponzorů jeho týmu, globální finanční společnost s obratem v řádu miliard dolarů, pořádal večer s názvem „Shifted Perspectives“ (Obrat v perspektivách): „S Oscarem Piastrim jakožto předním zástupcem Austrálie na okruzích formule 1,“ zněl reklamní text, „chceme australské firmy inspirovat, aby

přemýšlely jinak…“ Okázale přelakovaný supersporťák značky McLaren se proměnil v „umělecké dílo podněcující k zamyšlení“, aby ilustroval, jak „nová perspektiva může vytvářet příležitosti pro inovace a odemknout konkurenční výhodu“. Oscar samozřejmě vyvolal velké haló, jelikož s tímto neotřelým uměleckým dílem vjel do exkluzivního prostoru pro akce Canvas House a před třemi stovkami hostů přednesl krátkou řeč. Nebyl to ten typ akce, na které by se všichni jezdci F1 cítili jako ryba ve vodě. Ale Oscar, jehož oblíbeným slovem je přiléhavé „cool“, to vzal s nadhledem. A co víc, odnesl si užitečnou lekci. „Nové perspektivy“, které by mohly „vytvořit příležitosti pro inovace a odemknout konkurenční výhodu“, totiž byly přesně to, co potřeboval do nové sezony 2025.

Oscar mimo jiné usedl za volant tradičněji lakovaného supersportu McLaren, aby pro Mastercard, dalšího sponzora, natočil video s názvem *Cesta Oscara Piastriho po Melbourne*. Ve sporťáku se nonšalantně proplétal houštím dalších aut v dopravní špičce a nejenže se pochlubil svými oblíbenými místy ve městě, dlouze se rozhovořil i o tom, jak má během závodních akcích bohužel jen málo času na svou vlastní rodinu („Trochu se zasmějeme a pak se hned loučíme, protože musím dupnout na plyn a být někde jinde.“); o své slabosti pro Melbourne („Je jednoduché tu zažít něco opravdu cool.“) a o tom, co podle něj spojuje všechny australské sportovní hvězdy („Hromada tvrdé práce, odhodlání a přizpůsobování se.“).

Mastercard ho rovněž neváhal zapojit do honby za pokladem. Zmiňovaným pokladem bylo dvacet speciálně podepsaných kusů merche Oscara Piastriho ukrytých na dvaceti různých místech, jako například v jedné z místních kaváren, *Hugo's Deli* ve čtvrti Richmond. Ale snad největší úspěch sklidila promoakce přední australské značky zdravých burgerů: limitovaná edice *„burgeru Oscara Piastriho*“, kde se barvy McLarenu – černá a oranžová – zhmotnily

v podobě uhlově černých bulek vkusně posypaných sezamovými semínky. Sám Oscar se objevil na sociálních sítích, kde vychvaloval přednosti svého „prémiového hovězího karbanátku z 100% australského wagyu chovaného na pastvinách".

Nakonec přišel čas na vážnější část fiesty. Během tréninků v Albert Parku měl Oscar obrovskou podporu publika a v kvalifikaci všichni drželi palce jeho novému monopostu s označením MCL39, aby domácímu jezdci pomohl zajistit pole position. O nejtěsnější možný rozdíl ho překonal Lando Norris, ale i tak se Oscar dostal do první řady startovního roštu. Jako jakási předzvěst věcí budoucích za oběma vozy McLaren hrozivě číhal úřadující mistr světa Max Verstappen.

Pro tento sváteční víkend si Oscar nachystal helmu v národních barvách zelené a žluté (její zmenšené modely, dostupné na jezdcových webových stránkách, se záhy vyprodaly). Chvíli to vypadalo, že mu helma na jeden jediný víkend v domácí Grand Prix přináší štěstí. Ačkoli ho Verstappen krátce po startu předjel, Oscar si svou druhou pozici s grácií vybojoval zpět. Později v závodě, k radosti diváků, začal postupně stahovat ztrátu na Landa Norrise. Byl mu v patách a zdálo se, že ho co nevidět předjede a zamíří k věčné slávě vítěze domácího závodu, když v tom přišla zpráva přes týmovou vysílačku. Nad okruhem se schylovalo k silné bouřce, takže jezdci dostali pokyn udržet stávající pozice…

A to nebylo celé. Déšť nakonec přišel, v 43. kole. Průtrž byla tak intenzivní, že zaskočila jak Landa, tak Oscara, kteří (stejně jako mnoho dalších) jeli stále na pneumatikách do suchých podmínek. Když se těsně za sebou blížili k dvanácté zatáčce, pravotočivé, měli

na momentálně panující podmínky příliš velkou rychlost. Oba proto vyletěli na štěrk na vnější straně, než se vrátili na promočenou trať. Lando při návratu dokázal úspěšně zkorigovat boční smyk zadních kol stržením volantu do opačného směru a pokračovat v jízdě, zatímco Oscar, když po návratu na asfalt dostal podobný smyk, nebyl schopný provést potřebnou korekci a piruetou se stočil na promočenou trávu za tratí. Zařadil zpátečku a po dlouhém boji se nakonec vrátil na trať, ale ocitl se hluboko v poli závodníků a daleko od čela. V úplně posledním kole, když Lando Norris odrazil Verstappena a zpečetil první vítězství McLarenu v roce 2025, Oscar po vnější straně ultrarychlé deváté zatáčky předjel Hamiltonovo Ferrari. Byl to fantastický manévr, možná nejlepší předjetí celého závodu, ale posunul ho na pouhé deváté místo, za něž získal skromné dva body. Jedna malá chyba znamenala, že už po prvním závodě sezony měl na týmového kolegu, kterého plánoval zastínit, 23bodové manko.

Po všem tom předzávodním humbuku byla neděle 16. března 2025 tak trochu zklamáním. „Měl jsem rychlost a přišlo mi, že mám dobrou formu na boj o vítězství," shrnul Oscar věcně. „Bohužel ke konci začalo najednou pršet a já ztratil řízení." Své neštěstí nehodlal rozpitvávat veřejně.

Výsledek pro něj byl pochopitelně hořké zklamání. Přemítal také o povelu z poloviny závodu, aby nepředjížděl svého týmového kolegu. Měl však to štěstí, že do roku 2025 vstoupil s jedním z nejlepších monopostů v padoku. Tahle výhoda nemusela vydržet celou sezonu, a proto ji potřeboval od samého začátku maximálně využívat, ne ji zahazovat. V nadcházejících devíti měsících ho čekalo dalších 23 závodů. Mohl si dovolit zachovávat optimismus.

Inspirovat se mohl ze spousty zdrojů. Ale především mohl čerpat sílu z vlastní minulosti, připomínat si příležitosti, které se

mladému Oscarovi Piastrimu otevíraly jedna po druhé a které ho bez většího zdržování dovedly k úspěchům. Jeho vlastní dosavadní pozoruhodný příběh mohl být inspirací pro vzrušující momenty, které na něj v tom roce čekaly…

2 SOUTĚŽIVÉ DĚTSTVÍ

Oscar Jack Piastri se narodil 6. dubna 2001. Příjmení nese po jistém Giovannim Attiliovi Piastrim, jenž do Austrálie připlul někdy kolem roku 1900 z Licciany Nardi, půvabné toskánské vesničky v kopcích, vzdálené jen asi sto padesát kilometrů od Maranella, domova Ferrari. Giovanni se usadil v Sheppartonu, zhruba sto padesát kilometrů severně od Melbourne, v městečku Goulburn Valley v krásném údolí, obklopeném rozlehlými zemědělskými plochami, ovocnými farmami a sady. Právě v Sheppartonu se jeho syn, Giovanni Attilio Piastri junior (přezdívaný „Jack"), přiženil do zámožného klanu Wongů, jejichž předci před mnoha lety emigrovali z Číny do Austrálie.

Delmino Piastri, jejich syn a Oscarův dědeček, v Sheppartonu platil za velice uznávaného automechanika se zájmem o místní motoristické závody. Oscarův otec Chris Delminovu zálibu v autech přirozeně podědil, i postupem let spojoval svou posedlost výkonnými motory s jízdou na BMX kolech a australským fotbalem. Právě dědeček Delmino udělal něco, co později mělo na Oscarův život

zásadní vliv – zakázal Chrisovi jít ve svých stopách a pokračovat v autoservisu. Měl místo toho rozvíjet své intelektuální nadání na Univerzitě v Melbourne. Chris svého otce poslechl a absolvoval bakalářské studium v oboru elektrotechniky a elektroniky, což mu otevřelo cestu ke kariéře vývojáře počítačového softwaru – kariéře, v níž rychle zbohatl.

Jak to tak bývá, cesta k bohatství měla skromné počátky. Chris Piastri a jeho kamarád, oba zaměstnanci společnosti Cisco (velkého rivala Microsoftu), začali ve volném čase pracovat na revolučním softwaru umožňujícím snadné ladění motorů Chevrolet. Úspěch na sebe za podpory a povzbuzování přátel nenechal čekat dlouho a oba muži založili vlastní společnost HP Tuners se sídlem v americkém Illinois, která se díky neotřelým nápadům v oblasti počítačového ladění motorů rozrostla do celého světa.

Na Oscarova otce se štěstěna usmívala dál. Působil v Melbourne, kde měl jako spolumajitel společnosti na starosti obchodní záležitosti a kde se seznámil a oženil s Nicole MacFadyenovou. Nicole, stejně jako Chris, se narodila a vyrostla v Sheppartonu a byla stejně tak prozřetelná, veselá, pracovitá a ambiciózní. Oba, každý svým způsobem, toužili dát volný průchod svým nápaditým myšlenkám. Pro Chrise to znamenalo pomáhat lidem zrychlovat jejich auta, zatímco pro Nicole studium naturopatie s cílem v tomto oboru získat diplom a následnou praxi. Jde o kontroverzní medicínský přístup, který nabízí bylinné léky, homeopatické přípravky a vitamínové či minerální doplňky a snaží se léčit a zmírňovat potíže celostním přístupem k tělu, s důrazem na doporučení týkající se stravy a životního stylu. Rodina Nicole má kořeny ve Skotsku a Irsku, je však zároveň hrdou členkou rodu Carla Buercknera, pruského cihláře, který připlul – možná poněkud nedůstojným způsobem – na lodi z Hamburku, která ho v roce 1849 vysadila v zálivu Port Phillip.

Nicolin otec Hugh MacFadyen je rovněž rodák z Sheppartonu. Stejně jako Oscarův druhý dědeček Delmino, i on pracoval jako automechanik v Sheppartonu. Hugh, vášnivý fanoušek rallye, si vybudoval skvělou pověst jako jeden z mechaniků doprovázejících zástupce svého města s vozem Datsun Stanza na jednom z nejnáročnějších automobilových závodů, jaké svět kdy viděl – dálkové rallye Round Australia v roce 1979, v němž po dlouhou část vyčerpávajícího dobrodružství před všemi špičkovými profesionály vedl právě datsun ze Sheppartonu, a to i přesto, že se během závodění několikrát převrátil na střechu.

Oscar spolu se svými třemi sestrami, Hattie, Edie a Mae, tedy vyrůstal v rodině, která měla v nedávné minulosti silně zakořeněnou tradici servisování aut a zvyšování jejich rychlosti. Navíc měli dva neobvykle osobité, nekonvenční a mimořádně soutěživé rodiče.

Chrisův byznys úspěšně rostl, což Oscarovi zajistilo víc než pohodlné dětství. Rodinný domov se nacházel v elegantní melbournské čtvrti Brighton, „rozlehlé oáze krásně udržovaných parků" s výhledem na třpytivé vody zálivu Port Phillip. Jen kousek tramvají odtud se nacházelo obchodní centrum Melbourne, kriketové hřiště a okruh Albert Park. Oscar vyrůstal za vzrušujícího burácení řvoucích výkonných motorů – minimálně když vítr zafoukal správným směrem. Zatímco v televizi sledoval závody šampionátu V8 Supercar, často vybíhal na zahradu, aby si poslechl ty skutečné.

Dětství v mimořádném prostředí doprovázela pozoruhodná posedlost auty – čím luxusnější, tím lepší. Ještě než se Oscar naučil pořádně číst, dokázal pojmenovat značky projíždějících vozidel a poznával jejich emblémy. V jeho prvních čítankách se místo roztomilých zvířátek nebo odvážných superhrdinů objevovaly

automobily a jeho rané znalosti o maximální rychlosti různých značek a jejich výkonu v koňských silách by ho možná kvalifikovaly do nejedné vědomostní soutěže. Další Oscarovou oblíbenou dětskou kratochvílí bylo pobíhat po parcích a předstírat, že je auto, přičemž vydával všechny ty správné zvuky, ať už se zrovna nacházel v imaginární dopravní zácpě, nebo na dálnici. Pak přišla druhá fáze. Nicole si vzpomíná (v zábavném podcastu *Red Flags*), že když dostal své první kolo („mnohem dřív, než ho děti obvykle dostávají"), okamžitě na něm vyrazil („s přídavnými kolečky a tak"), pak se v plné rychlosti vrátil, prudce zabrzdil a k velké radosti svého otce, jenž ho celou dobu natáčel, udělal pořádný smyk, až po něm zůstala na asfaltu černá stopa od gumy.

Oscar byl „extrémně soutěživé" dítě. Babička Robyn ho v raném věku naučila hrát šachy a Monopoly, takže z něj byl odjakživa obávaný soupeř. „Nikomu jsem nepřiznala, že mě v pěti letech dokázal porazit v šachu," vzpomíná Nicole s úsměvem. Také jí neušlo, že dokáže zachovat naprosto ledový klid – například když v pěti letech poprvé vyrážel do nedaleké školy, nechtěl, aby ho někdo doprovázel. Když Nicole trvala na tom, že půjde s ním, dal jasně najevo, že on půjde jako první. Po příchodu ke škole ho vážná budova nijak nevyvedla z míry. „Jsem tady, tak už můžeš jít," řekl jí vesele.

Ve škole se mu zalíbilo, protože měl spoustu příležitostí v něčem soutěžit. Oscar se vždy snažil být první, kdo dokončí úkol se stoprocentní úspěšností. Stejně tak se mu dařilo i na střední škole Haileybury Castlefield na South Road v Brightonu, která byla výhodně blízko jeho domova. Školu založil na sklonku 19. století absolvent britské Haileybury College podle vzoru anglických veřejných škol a tato instituce kladla velký důraz na rozvoj soutěživého ducha.

Do Oscarovy rané paměti se výrazným písmem zapsalo historické kriketové hřiště v Melbourne. Právě tam v pouhých šesti letech prožil úžasný okamžik s australským kapitánem Rickym Pontingem. Jeden z Oscarových strýců, profesionální fotograf, zrovna Pontinga fotil na hřišti, když dostal báječný nápad. Požádal Pontinga, aby zapózoval s pohledem vzhůru na jednu z čestných tabulí, plnou údajů o slavných australských hráčích. Malý Oscar mezitím pózoval poblíž něj, nehleděl však na tabuli, ale vzhlížel k Pontingovi, jako by od kriketového velikána čerpal inspiraci. Tato fotografie pak několik let zdobila zadní obálku knihy o kriketu.

I další silná vzpomínka z Oscarova dětství se váže k MCG. V osmi letech ho uchvátil mezinárodní zápas T20 proti Pákistánu, kdy Shaun Tait, který s každým hodem zvyšoval rychlost, nakonec hodil nejrychlejší míč, jaký kdy byl v Austrálii zaznamenaný – něco přes 160 km/h. O dva roky později byl Oscar se svým otcem svědkem toho, jak David Warner při svém australském debutu v zápase T20 ziskem 89 bodů ze 40 míčů rozdrtil kriketový výběr z Jihoafrické republiky.

Chris také brával Oscara na nesmírně populární australský fotbal a oba byli velkými fanoušky místního týmu Richmond Tigers. Ale snad nejdramatičtějším sportovním utkáním, jaké kdy sledoval, bylo dechberoucí finále AFL na stadionu MCG v roce 2010, kdy St Kilda pouhou minutu před koncem vyrovnala skóre s Collingwoodem, takže zápas skončil 68bodovou remízou.

S podobnou vášní sledoval i motorsport, jenž byl v Oscarově domově stálicí na televizní obrazovce. V šesti letech nosil s hrdostí bundu s logem Holden Racing Team, hvězd australského šampionátu Supercars. Od raného věku se také nadchl pro formuli 1, přestože kvůli časovému posunu v Austrálii musel sledovat záznamy

až po škole. Zvláště ho potěšilo geniální vítězství Jensona Buttona v Kanadě v roce 2011. Miloval design a stříbrno-červené lakování vozu stáje Vodafone McLaren-Mercedes, aniž by tušil, že jednoho dne bude pracovat v McLaren Technology Centre, kde mu bude dělat společnost hned několik monopostů Vodafone McLaren. Byl také fanouškem nepřehlédnutelného lakování vozů Rosse Browna. Nejpamátnějším ze všech závodů, které v dětství sledoval, byla Velká cena Německa v roce 2009, kdy Mark Webber, stahující ztrátu po penalizaci v podobě nařízeného průjezdu boxovou uličkou, kvůli níž se propadl na osmé místo, dokázal přesvědčivě porazit Sebastiana Vettela a stal se prvním Australanem, který po téměř třiceti letech vyhrál Grand Prix.

Rok 2007, v němž vznikla ona fotografie s Pontingem, přinesl ještě větší a zásadnější okamžik, když se Oscarův otec Chris vrátil z práce ve Spojených státech domů s několika nejmodernějšími dálkově ovládanými auty v měřítku 1:10. Pořídil jedno pro sebe a jedno pro syna. V Melbourne v té době fungovalo několik zavedených závodních klubů, jako byly Bittern, Bornoia, Keile Park a Lilydale, a každý z nich se mohl chlubit kvalitními venkovními dráhami; díky špičkovému zázemí se jim dařilo do areálů lákat houfy rodin. Auta byla samozřejmě ovládaná na dálku řidiči z vyvýšené plošiny s výhledem na dlouhé asfaltové dráhy. Maximální rychlost vozítek mohla dosahovat až 110 km/h. Miniaturní závodní vozy Oscara okamžitě uchvátily a ve svém úplně prvním závodě, navzdory značné konkurenci v podobě řady zkušených dospělých řidičů, skončil třetí. S otcem brzy začali pravidelně soutěžit v různých organizovaných závodních programech v okolí Melbourne.

Dědeček Hugh se zkušeným okem rychle rozpoznal, že Oscar je velký talent od přírody. „Autíčka na dálkové ovládání jsou úplně stejná jako opravdová závodní auta," pověděl nedávno australským novinám, „ať už je to falcon, mustang nebo cokoli jiného. Odpružení je úplně stejné, nastavení, prostě všechno. A Oscar dokázal vnímat i ty nejmenší nesrovnalosti v chování svého autíčka. Stačilo mu sledovat pohyb vozu z vrcholu vyvýšené platformy, odkud ho pomocí dálkového ovladače řídil."

Všechny kluby si pochopitelně zakládaly na striktním dodržování pravidel a závodní etikety. Pro budoucího závodního jezdce bylo jistě obdivuhodné, že si už v pouhých šesti či sedmi letech mohl osvojovat správný přístup k mimořádným situacím: „Pokud náhodou havaruješ a dostaneš povolení vyjet zpátky na trať, počkej, až to bude bezpečné. To znamená, že nesmíš vyjet přímo do provozu." Pokud se mu auto „převrátilo", měl okamžitě sundat prst ze spouště, protože traťoví komisaři se v zájmu vlastní bezpečnosti ani nepokoušeli vozy vracet zpátky, pokud se vozu ještě točila kola. Další pravidlo se týkalo mechanických problémů uprostřed závodu: „Musíš zůstat stát na místě, dokud závod neskončí. Je nespravedlivé vůči ostatním závodícím, aby je rozptyloval někdo, kdo se kolem nich snaží protáhnout." A nejdůležitější bylo za všech okolností respektovat organizátory akcí: „Prosím, pozorně poslouchejte řídicí středisko závodu a řiďte se jeho pokyny. Řídicí středisko závodu vám dá vědět, když se k vám blíží vedoucí závodníci, a je vaší povinností dát přednost každému, kdo se k vám blíží, aby vás mohl předjet."

K nejnavštěvovanějším okruhům otce a syna Piastriových patřil klub Templestowe Flat Track Racers Club na severovýchodním okraji Melbourne. Šlo o typicky kvalitní trať s nočním osvětlením obdélníkového tvaru, které dominovala jedna dlouhá rovinka

a řada různých zatáček. V roce 2009 na sebe Oscar jako obvykle přitáhl velkou pozornost na každoroční, velice prestižní akci Templestowe Masters: „Mladý Oscar Piastri v zářivě růžovém voze v první zatáčce vyletěl z dráhy, ale auto přistálo na kolech. Po několika nejistých úvodních kolech sledujte, jak se Oscar dostává do tempa a ukazuje, proč je vycházející hvězda." Po celou dobu závodu působil, jako by už hvězdou byl: „Co se dá říct o Oscarovi Piastrim? Jeho počínání v posledním finále kategorie Stock byla neuvěřitelná podívaná. Pokud si udrží formu, kterou předvádí, zvedne nad hlavu trofej australského mistrovství ještě dřív, než ve škole nastoupí na druhý stupeň."

A přesně to se stalo. V roce 2010 se závody australského národního mistrovství konaly necelých 150 kilometrů severně od Melbourne v Bendigo Clubu. Oscar a Chris patřili do elitní stovky australských jezdců, kteří se sjeli na místo. Díky slunečnému počasí akce přilákala solidní počet diváků, odhadem 500 denně. Z tohoto šampionátu existuje fotografie vítězného otce a syna, jak drží trofeje za první místo a vítězná auta. Jednalo se o nejnovější modely T3 od firmy XRAY, jugoslávské společnosti, jejíž cestovní vozy v posledních deseti letech dominovaly v závodech po celém světě. Jejich trička hrdě potvrzovala, že závodili za tým XRAY Team Australia. Byl to úspěch, o němž Oscar hovořil ještě o mnoho let později: „U RC aut neexistují žádné věkové limity ani věkové skupiny. V zásadě existuje jen nejvyšší třída a pak druhá třída. Bylo mi teprve devět, když jsem vyhrál národní šampionát, což bylo fakt super. Myslím, že dalšímu nejmladšímu závodníkovi bylo sedmnáct."

Následující zhruba čtyři roky, kdy se Chris Piastri s Oscarem věnovali závodění s auty na dálkové ovládání, si pochopitelně pořizovali tu nejlepší možnou výbavu. Koníček proto Chrise přišel

na nemalou částku 10 tisíc dolarů ročně, přestože šlo o investici, která se viditelně vyplácela – Oscarův pokoj už tou dobou připomínal skladiště trofejí. Závody s RC auty však brzy zastínilo nové hobby, jelikož Oscar se v necelých deseti letech poprvé zamiloval do motokár. Synova nová vášeň Chrise v následujících čtyřech letech stála mezi 50 a 75 tisíci dolary ročně.

Všechno začalo ten den, kdy se kvůli špatnému počasí zrušil závod s auty na dálková ovládání. Chris místo toho vzal Oscara do zábavního parku, kde se daly zapůjčit motokáry. Oscarovi se okamžitě zalíbily. Krátce nato mu kamarádi z Melbourne nabídli, aby si vyzkoušel jejich motokáru. To se mu líbilo ještě víc, a tak se Chris, vždy připravený vyhovět vrtochům svého syna, zanedlouho pustil do akce a vyrazil s Oscarem na motokárový okruh Oakleigh Kart Circuit v Claytonu, vzdálený ani ne pět kilometrů od jejich domova. Chris si dodnes živě vybavuje, jak se Oscar usmíval od ucha k uchu a jak mu zářily oči, když poprvé vstoupili do Oakleigh. Nedaleko se nacházelo motokárové centrum provozované Jamesem Serou, dlouholetým členem klubu Oakleigh (sám byl velmi úspěšný závodník s několika národními tituly na kontě), jemuž pomáhal jeho bratranec David (který později posbíral rekordní počet seniorských národních titulů). S Jamesovou podporou pro Oscara pořídili motokáru Fernando Alonso FA vybavenou motorem Comer SW80, schváleným Australskou kartingovou asociací pro závody v kategorii kadetů.

Motokáry Oscara zcela pohltily a na auta na dálková ovládání se začal doma snášet prach. Chris a James Sera si okamžitě padli do noty jako přátelé a Oscar se tak zařadil do nevelké závodnické

skupiny, kterou James trénoval a mentoroval. Nemohl být v lepších rukou ani v lepším vybavení: červenobílá závodní kombinéza, bílá helma a známé startovní číslo 81. Zpočátku měl obchod s motokárami na skladě pouze čísla začínající jedničkou, takže začínal s číslem 11, dokud nepotkal někoho jiného s tímto číslem. Posléze změnil první 1 na 8 a stal se číslem 81…

Klub v Oakleigh, založený zhruba patnáct let před Oscarovým příchodem, patřil mezi opravdovou špičku, přestože ho z velké části obklopovala skládka odpadu. Trať byla dlouhá přes 900 metrů a pyšnila se velkou klubovnou, osvětlením dráhy, třípodlažní řídicí věží pro startéry a dvoupodlažní řídicí věží pro ředitelství závodu. Platila za náročný, hrbolatý okruh, který nebylo snadné si ochočit, a i proto představovala obdivuhodně náročný startovací bod. „Ten kluk byl od prvního dne hvězda," vzpomínal James Sera, „a já věděl, že se dostane daleko." Na každém novém okruhu, který navštívil, „jel velmi plynule a téměř okamžitě našel správnou závodní linii." Od prvního dne a po celou dobu, kdy ho James trénoval, byl také působivě „vyrovnaný, zdvořilý a uctivý".

Úspěch nepřišel hned, částečně proto, že vzhledem k tomu, jak rychle postupoval napříč třídami, obvykle patřil mezi nejmladší závodníky ve své kategorii. Trvalo mu asi rok, než v kartingu vybojoval své první vítězství. I tak v deseti letech patřil k jezdcům, kteří s motorsportem začali relativně pozdě. Většina ostatních jezdců formule 1 se ke kartingu dostala v mladším věku. Typičtějším příkladem je Lando Norris, jenž se do motokáry posadil v sedmi letech. Max Verstappen byl, jako vždy, trochu výjimečný – plně se věnoval kartingu už ve čtyřech letech.

V roce 2012 byl jedenáctiletý Oscar minimálně na místní úrovni velice konkurenceschopný jezdec. Ze zprávy klubu Oakleigh z toho roku o závodech Junior Rookies (věková hranice jedenáct